

1. רלב"ג, אסתר, תועלות
התועלת הארבעים ושבעה הוא במידות, והוא: להודיע שאשר יבקש דבר מהמלכות והשיג קצת מבוקשו, אין ראוי שימהר לבקש הנשאר עד עת ראוי ואופן ראוי, כי אולי יכעס המלך עליו אם יכביד לשאול ממנו כל זה יחד. כל שכן בראותו שהשיג למלך ההוא מן הכעס היפעלות רב על דבר בקשתו, כי הוא צריך שימתין שתשקוט חמת המלך, ואז ימצא מקום לבקש הנשאר. ולזה תמצא, כי כשנתלה המן והיה בזה קצת קורת רוח לאסתר ולמרדכי, לא החזיקה אסתר תכף בבקשתה שאמרה "תינתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי", עד שעברו כמו שני חודשים או יותר. ואז עמדה והתירה עצמה למיתה, בראותה כי לא נקראת לבוא לפני המלך, ליראתה שמא יעבור העת ולא יוכן לה דבר הצלת היהודים בכל המלכות, לגודל המלכות ההוא.
2. רס"ג אסתר ח, ח
וחתמו בטבעת המלך - וחתמו בטבעת המלך כדי שלא יהיה אפשר לבטלו ולחזור בדבר, כי **כתב אשר וכו' אין להשיב** - אין לחזור ממנו ולבטלו.
3. רש"י, אסתר פרק ח
(ז) הנה בית המן וגו' - ומעתה הכל רואים שאני חפץ בכס וכל מה שתאמרו יאמינו הכל שמאיתי הוא לפיכך אין לריכין אתם להשיבם אלא כתבו ספרים אחרים כטוב צעניכם: (ח) אין להשיב - אין נאה להשיבו ולעשות כתב המלך בזיוף:
4. אבן עזרא אסתר ח, ח
יש לשאול למה כתב מרדכי להרוג שונאי היהודים ורב לו ולהם שימלטו, דע כי חכם גדול היה והנה אחשוורוש אמר לו עשה כל מה שתוכל כדי למלט עמך כי הספרים הראשונים שכתב המן נכתבו בשמי ונחתמו בטבעתי לא אוכל להשיבם כי כן דת מדי ופרס והעד בדברי דניאל שלא היה יכול דריוש להצילו והנה הוצרך מרדכי לכתוב כן דעו שהמלך צוה להמן שהיה משנה למלך שיכתוב כתב בשם המלך ונתן לו המלך טבעתו לחתום בה שיהרגו היהודים את אויביהם בשלשה עשר לחדש אדר והנה המן הפך הדבר שיהרגו היהודים ביום הנזכר וכאשר ידע המלך מחשבתו הרעה תלהו על העץ על אשר שלח ידו ביהודים הפך רצון המלך וזה פירוש ובבואה לפני המלך כאשר אפרש והנה העד הנאמן שנתלה המן וצוה המלך להכתב ספרים אחרים ונחתמו בטבעתו כרצונו הראשון וזהו ונהפוך הוא:
5. מגילה טז, ב
ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר, אמר רב יהודה: אורה - זו תורה, וכן הוא אומר כי נר מצוה ותורה אור. שמחה - זה יום טוב, וכן הוא אומר ושמחת בחגך, ששון - זו מילה, וכן הוא אומר שש אנכי על אמרתך, ויקר - אלו תפלין, וכן הוא אומר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך ותניא, רבי אליעזר הגדול אומר: אלו תפלין שבראש.
רש"י
אורה זו תורה - שגזר עליהן המן שלא יעסקו בתורה: זהו יום טוב - קיימו עליהם ימים טובים: זו מילה - ועל כל אלה גזר:
6. מגילה יא, א
רבא פתח לה פתחא להא פרשתא מהכא: ברבות צדיקים ישמח העם ובמשל רשע יאנח עם (משלי כט, ב), ברבות צדיקים ישמח העם - זה מרדכי ואסתר, דכתיב והעיר שושן צהלה ושמחה, ובמשל רשע יאנח עם - זה המן, דכתיב והעיר שושן נבוכה.